

Sygn. akt I C 1064/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 lutego 2020 roku

Sąd Rejonowy w Świdnicy I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący SSR Maja Snopczyńska

Protokolant Agnieszka Ząbkiewicz

po rozpoznaniu w dniu 23 stycznia 2020 roku w Świdnicy

sprawy z powództwa W. N. (1)

przeciwko Gminie M. Ś.

o ustalenie

I. ustala, że nie istnieje wierzytelność strony pozwanej Gminy M. Ś. wobec powódki W. N. (1) w kwocie 9.713,48 zł z tytułu zadłużenia czynszowego związanego z lokalem przy ul. (...) w Ś. w tym należność główna z tytułu zadłużenia czynszowego za okres od 1 kwietnia 2012 roku do 31 października 2014 roku w kwocie 6.601,69 zł, odsetki w kwocie 3.060,19 zł oraz inne koszty w kwocie 51,66 zł (o którym mowa w piśmie strony pozwanej z 9 października 2018 roku);

II. dalej idące powództwo oddala z uwagi na brak interesu prawnego;

III. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 3.826,22 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 1064/19

UZASADNIENIE

Powódka W. N. (2) po ostatecznym sprecyzowaniu powództwa wniosła o ustalenie, że nie istnieje wierzytelność pozwanej Gminy M. Ś. wobec powódki z tytułu zadłużenia czynszowego związanego z lokalem przy ul. (...) w Ś. w kwocie 10.999,48 zł o którym mowa w piśmie strony pozwanej z dnia 9 października 2018 roku w tym należność główna 6.601,69 zł, odsetki w kwocie 3.060,19 zł, koszty sądowe 437,66 zł, za okres od kwietnia 2012 roku do 31 października 2014 roku. W uzasadnieniu podniosła, że mieszkała do 2012 roku w lokalu położonym w Ś. przy ul. (...), od 20 kwietnia 2012 roku zamieszkiwała z partnerem w innym lokalu, potem wyjechała na stałe do Niemiec; nie wróciła już do lokalu rodziców. Pozwana skierowała do powódki wezwanie do zapłaty, powódka wyjaśniła sytuację stronie pozwanej, jednak pozwana wskazała, że brak jest wystarczających dowód na potwierdzenie że powódka nie zamieszkiwała w spornym lokalu. Ustalenie nie istnienia wierzytelności zakończy istniejący spór i prewencyjnie zapobiegnie powstaniu takiego sporu w przyszłości, zaś powódka nie ma w chwili obecnej innego sposobu na uzyskanie ochrony prawnej.

Po uznaniu powództwa przez stronę pozwaną powódka podtrzymała wniosek o zasądzenie kosztów postępowania, gdyż rozmowy pomiędzy stronami trwały od połowy 2018 roku.

Strona pozwana – Gmina M. Ś. – początkowo wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu, zaś na rozprawie w dniu 23 stycznia 2020 roku uznała powództwo i wniosła o nieobciążanie kosztami, podnosząc, że powódka

wcześniej nie wykazała takiego materiału dowodowego jak w czasie rozprawy, mogła wcześniej złożyć oświadczenia świadków.

W TOKU POSTĘPOWANIA SĄD

USTALIŁ NASTĘPUJĄCY STAN FAKTYCZNY:

Wyrokiem zaocznym z dnia 2 grudnia 2015 roku w sprawie I C (...) Sąd Rejonowy w Świdnicy nakazał min. powódce opróżnienie, opuszczenie i wydanie Gminie M. Ś. lokalu mieszkalnego położonego w Ś. ul. (...) oraz zasądził solidarnie od pozwanych kwotę 320 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. W dniu 31 grudnia 2015 roku wyrokowi nadano klauzulę wykonalności i przyznano wierzycielowi kwotę 66 zł kosztów postępowania klauzulowego.

DOWÓD: wyrok z 2 XII 2015r k. 28

Powódka po 20 kwietnia 2010 roku nie mieszkała w lokalu położonym przy ul. (...) w Ś.. Początkowo mieszkała ze swoim ówczesnym partnerem w wynajmowanym mieszkaniu w Ś., zaś po skończeniu szkoły wyprowadziła się do Niemiec i mieszka tam do chwili obecnej.

W czasie odwiedzin u brata powódka zobaczyła pismo strony pozwanej – wezwanie do zapłaty. Powódka poinformowała stronę pozwaną, że od kwietnia 2012 roku nie zamieszkiwała w tym lokalu, wskazując, że w okresie którego dotyczy zaległość powódka nie mieszkała w lokalu, zaś po zakończeniu szkoły wyjechała do Niemiec.

DOWÓD: tłumaczenie z języka niemieckiego potwierdzenia zameldowania i umowy najmu k. 25-26

pismo z 24 VII 2018r k. 27

zeznania świadka M. N. k. 56, płyta CD k. 58

zeznania powódki k. 56-57, płyta CD k. 58

Strona pozwana pismami z dnia 2 stycznia 2019 roku wskazała, że powódka jest zobowiązana do zapłaty zadłużenia w kwocie 10.999,48 zł, w tym należność główna 6.601,69 zł, odsetki w kwocie 3.060,19 zł, koszty sądowe 437,66 zł, gdyż brak jest dokumentów potwierdzających zamieszkiwanie w innym lokalu.

Kwota należności dotyczy okresu od kwietnia 2012 roku do 31 października 2014 roku.

DOWÓD: pismo z 2 I 2019r k. 14

rozliczenie należności k. 24

W TAK USTALONYM STANIE FAKTYCZNYM

SĄD ZWAŻYŁ:

Powództwo było w przeważającej części zasadne.

Powódka wniosła o ustalenie, że nie istnieje wierzytelność pozwanej Gminy M. Ś. wobec powódki z tytułu zadłużenia czynszowego związanego z lokalem przy ul. (...) w Ś. w kwocie 10.999,48 zł o którym mowa w piśmie strony pozwanej z dnia 9 października 2018 roku w tym należność główna 6.601,69 zł, odsetki w kwocie 3.060,19 zł, koszty sądowe 437,66 zł za okres od kwietnia 2012 roku do 31 października 2014 roku. Strona pozwana uznała powództwo.

Zgodnie z treścią art. 189 kpc powódka może żądać ustalenia przez sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny. Żądanie powódki częściowo spełnia przesłanki powołanego przepisu.

Interes prawny jest kategorią obiektywną i należy przez niego „rozumieć potrzebę uzyskania wyroku odpowiedniej treści, wywołaną rzeczywistym naruszeniem albo zagrożeniem określonej sfery prawnej. Musi to być jednak potrzeba obiektywna w świetle obowiązujących przepisów tj. rzeczywiście istniejąca i uzasadniona, a nie tylko wynikająca z subiektywnego zapatrywania strony, które nie decyduje o prawnym charakterze interesu”¹.

Strona pozwana uznała powództwo wskazując, że powódka wykazała w toku postępowania, że w spornym lokalu nie zamieszkiwała od 2012 roku.

Zgodnie z art. 213 §2 kpc sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że uznanie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa. Mając powyższy przepis na względzie – pomimo uznania powództwa w całości – oddalono powództwo co do kwoty 386 zł tytułem kosztów sądowych, gdyż uznanie w tym zakresie było sprzeczne z prawem.

Podkreślić należy, że w judykaturze kwestionowane jest istnienie interesu prawnego w sytuacji, w której występuje jednocześnie inna forma ochrony praw powódki². Taka sytuacja zachodzi w niniejszej sprawie odnośnie kwoty 386 zł kosztów sądowych. Strona pozwana nie potrafiła sprecyzować jakie koszty są objęte wezwaniem do zapłaty jako kwota 437,66 zł, wskazała jedynie, że są to koszty wynikające z wyroku w sprawie I C (...). Z dołączonego do akt wyroku w sprawie I C (...) wynika, że wyrokiem zaocznym zasądzono min. od powódki kwotę 320 zł tytułem zwrotu kosztów procesu oraz następnie przy nadaniu klauzuli wykonalności kwotę 66 zł kosztów postępowania klauzulowego. Wskazać należy, że co do tych kwot powódka ma możliwość uzyskania ochrony swoich praw w postępowaniu sądowym – od wyroku zaocznego przysługuje prawo złożenia sprzeciwu, zaś od orzeczenia o kosztach w postępowaniu klauzulowym – zażalenie. Jest to jedyna skuteczna i dopuszczalna przepisami prawa możliwość zmiany orzeczenie o kosztach zawartego w orzeczeniu wydanym przez sąd. Nie jest natomiast dopuszczalne ustalenie, że nie istnieją koszty postępowania wynikające z wyroku czy postanowienia sądu.

Mając powyższe na uwadze na podstawie powołanych przepisów należało ustalić, że nie istnieje wierzytelność strony pozwanej Gminy M. Ś. wobec powódki w kwocie 9.713,48 zł z tytułu zadłużenia czynszowego związanego z lokalem przy ul. (...) w Ś. w tym należność główna za okres od 1 kwietnia 2012 roku do 31 października 2014 roku w kwocie 6.601,69 zł, odsetki w kwocie 3.060,19 zł oraz inne koszty w kwocie 51,66 zł (o którym mowa w piśmie strony pozwanej z dnia 9 października 2018 roku), zaś dalej idące powództwo oddalić z uwagi na brak interesu prawnego.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 100 kpc mając na względzie wynik procesu i koszty poniesione przez strony. Obie strony poniosły koszty wynagrodzenia pełnomocnika (3.600 zł) i 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa; powódka dodatkowo kwotę 505 zł opłaty od pozwu. Mając na uwadze, że powódka wygrała sprawę w 96,18 % proporcjonalnie zasądzono koszty.

Strona pozwana wniosła o nieobciążenie kosztami podnosząc, że powódka zwracając się do strony pozwanej nie przedstawiła takich dowodów jak w postępowaniu sądowym. Wskazać należy, że pomimo uznania powództwa powódce należy się zwrot kosztów. Po pierwsze uznanie nastąpiło już w toku postępowania, a nie przy pierwszej czynności procesowej. Ponadto słusznie podniosła powódka, że podejmowała bezskutecznie próby wyjaśnienia tej sytuacji od połowy 2018 roku. Powódka przedstawiła stronie pozwanej posiadane dokumenty, trudno wymagać aby powódka wniosła o przesłuchanie przez Gminę świadków. Z pism strony pozwanej wynika zaś wyraźnie, że powódka nie dysponuje dokumentami potwierdzającymi niezamieszkiwanie w spornym lokalu – tym samym więc wskazywano, że powódka ma przedłożyć dokumenty. Ponadto wskazać należy, że to strona pozwana powinna przed ustaleniem osób odpowiedzialnych za zapłatę czynszu ustalić jakie osoby mieszkają w lokalu i obowiązku tego nie można przerzucać na powódkę, która mieszkała w tym lokalu jako dziecko i wyprowadziła się z niego przed osiągnięciem pełnoletniości. Mając powyższe na uwadze należało uznać, że nie zachodzą okoliczności, które uzasadniłyby nieobciążanie strony pozwanej kosztami postępowania w przegranej części.

Tak SN w wyroku z 8 V 2000, V CKN 29/00, cytowane za LEX nr 52427

2 Tak SN w wyroku z 24 VI 2005r, V CK 704/04, powołane za LEX nr 180875, z 22 XI 2002r, IV CKN 1519/00, powołane za LEX nr 78333; z 15 III 2002r, II CKN 919/99, powołane za LEX nr 54376;